

Et andet forhold måtte derimod give regeringen anledning til at overveje sin stilling. Den omstændighed, at USAs præsident havde fremkaldt og derefter modtaget en indbydelse til at besøge Peking, var ganske sensationel i forhold til den politik, der fra amerikansk side hidtil havde været ført overfor Kina, og i forhold til Kinas hidtidige holdning til USA. Det var naturligt — også på baggrund af USAs forhandlinger med den nordvietnamesiske regering i Paris — at Danmark som led i den procedure, der var sat i gang, ydede sit bidrag i samme retning, og at vi tog anledning af denne nye udvikling til at optage diplomatisk forbindelse med Nordvietnam.

Udenrigsministeren havde ved tidligere lejligheder givet udtryk for, at vi sådan set folkeretligt havde anerkendt Nordvietnam, og at der forelå en de facto anerkendelse. Per Hækkerup kunne på denne baggrund ikke forstå, hvad det så egentlig var for en politik, regeringen så stædigt fastholdt. Hvorfor kunne regeringen ikke være villig til at tage det skridt at etablere normale diplomatiske forbindelser med Nordvietnam, hvilket efter hans opfattelse ville bidrage til en fornuftig og fredeligørende løsning af forholdene i Indokina.

Udenrigsministeren understregede ved 1. behandling det betydningsfulde i, at socialdemokratiet og regeringspartierne på alle afgørende punkter havde fulgt samme udenrigspolitiske linje. En bred enighed indadtil gav udenrigspolitikken en særlig styrke, når vi skulle gøre vore synspunkter gældende i internationale sammenhænge. Hertil kom, at det var af væsentlig betydning, at vi ikke svækkede vore ords vægt udadtil ved at falde for fristelsen til ubesindige handlinger.

Set på denne baggrund var det med oprigtig beklagelse, at ministeren havde måttet tage til efterretning, at socialdemokratiet havde insisteret på at benytte denne ekstra mødeuge til at presse det foreliggende spørgsmål frem til fornyet behandling. Beklagelsen var begrundet i, at en isoleret drøftelse af dette emne ville kunne bidrage til det helt forkerte indtryk, at der var mere, der skilte end samlede, at det socialdemokratiske krav var et brud på den oprindelige aftale mellem partierne om, at den korte ekstraordinære møderække kun skulle benyttes til drøftelse af skattespørgsmål, og endelig, at intet i udviklingen gjorde en debat netop i disse dage nødvendig.

Offentliggørelsen af de såkaldte Pentagonpapirer ændrede ikke det grundlag, hvorpå den danske regering havde baseret sin hidtidige politik. Regeringen havde stedse lagt vægt på parternes handlinger og ikke på deres begrundelser. Hertil kom, at spørgsmålet om oprettelse af dansk diplomatisk forbindelse med Nordvietnam sagligt set ikke havde noget som helst med de omtalte dokumenter at gøre.

Præsident Nixons forestående besøg i Peking kunne forhåbentlig betyde, at en afslutning på Vietnamkrigen var rykket nærmere. Det kinesisk-amerikanske topmøde ville næppe være blevet aftalt, medmindre parterne ventede, at en forhandlingsløsning i Vietnam var en realistisk mulighed.